

Fremtiden for

ISRAEL

og verden

Fremtiden for Israel og Verden

Det er tydeligt for alle, at mennesket i dag lever i en verden i hastig forandring. Stort set alle de magtfulde arvelige herskerhuse i Europa fra før 1914 er blevet erstattet af andre regeringsformer, og en stor del af jordens befolkning er kommet under forskellige former for diktaturers kontrol. Perioden, der begyndte med udbruddet af 1. verdenskrig, har i vid udstrækning været præget af en generel forværring og fragmentering af verdens regeringer. Men det er ikke helt rigtigt, for i samme periode er mange nye nationer blevet født.

En af disse er Israel. Måske ville det være mere korrekt at sige, at Israel blev genfødt, for dette folk havde tidligere været en nation med sin egen regering. Den gamle nation Israel nød imidlertid en særstilling, som ingen andre folk på jorden før eller siden har haft, idet dens regering fungerede under Guds ledelse. I Bibelen tales der om Israels konger som siddende på »Herrens trone«. 1 Krønikebog 29:23

Den sidste konge af Israel var Zedekias. (Ezekiel 21:25-27). I 606 f.Kr. blev Zedekias afsat af kong Nebukadnezar, og hele nationen blev ført i fangenskab til Babylon. Dette fangenskab varede i 70

år. I mellemtiden blev Babylon erobret af mederne og perserne, og det var kong Kyros af Persien, der udstedte befrielsesdekretet, der tillod israelitterne at vende tilbage til deres land, men ikke at genoprette deres egen regering.

Fra den tid af fortsatte Israel med at være et underlagt folk, vasaler for den nation, der kontrollerede deres land, som på Jesu tid var det romerske imperium. I årene 69-73 e.Kr. belejrede Titus, leder af den romerske hær, Jerusalem og ødelagde det til sidst. Derefter blev de israelitter, der ikke blev ødelagt i denne frygtelige prøvelse, spredt over hele verden. Denne situation varede ved gennem århundreder indtil nu og omtales af det jødiske folk som deres spredelsesperiode.

Forudsagt spredelse

Moses, Israels lovgiver, forudsagde denne spredelse af israelitterne blandt nationerne og deres genforening, som vi har set finde sted i det forrige århundrede. Denne forudsigelse er nedskrevet i 5. Mosebog 29:24 og 30:1-6. Den sidste del af profetien lyder: »Herren din Gud vil føre dig tilbage til det land, der tilhørte dine forfædre, og du vil igen besidde det land. Så vil han gøre dig endnu mere velstående og talrig end dine forfædre! Herren din Gud vil forandre dit hjerte og hjerterne hos alle dine efterkommere, så du vil elske ham af hele dit hjerte og hele din sjæl, og så du kan leve!«

Moses forudsagde også, hvor længe Israels tab af uafhængighed og spredning ville vare. Som vi har set, var Israel en nation under Gud, og af denne grund var den underlagt disciplinære foranstaltninger for forseelser. Moses henviser til visse korrigerende straffe, som de ville blive underlagt, og tilføjer derefter: »Hvis I efter alt dette ikke vil lytte til mig, vil jeg straffe jer syv gange for jeres synder.« 3. Mosebog 26:18

Denne advarsel om »syv gange« straf gentages fire gange. Studerende af profetier mener, at dette er en tidsmåling. En symbolsk »tid«, som Skriften angiver, er en periode på 360 år, og syv af disse ville i alt udgøre 2.520 år. Den bibelske nøgle til denne beregningsmetode er nedskrevet i Ezekiel 4:4-6. Da Moses' profeti angiver, at dette skulle være en endelig straf, mener vi, at det er rimeligt at konkludere, at den begyndte med tabet af deres nationale uafhængighed i 606 f.Kr. med styrtet af deres sidste konge, Zedekias.

Hvis vi tæller 2.520 år fra 606 f.Kr., kommer vi til 1914 e.Kr. Det var da, at 1. verdenskrig begyndte. Ud af denne konflikt kom den britiske general Allenbys fordrivelse af tyrkerne fra Jerusalem og Palæstina, den berømte Balfour-erklæring og åbningen af det gamle hjemland for jødiske flygtninge og pionerer fra alle lande. Dette resulterede i, at den zionistiske bevægelse fik nyt liv og håb.

Selvom der var midlertidige tilbageslag af den ene eller anden art, fortsatte jødernes genopbygning af regionen og deres migration til deres gamle hjemland. Dette førte til fødslen af den nye stat Israel i 1948. Set på denne måde var det i 1914, efter 2.520 år, at den kæde af begivenheder begyndte, der førte til national uafhængighed for dette bibelske og historiske folk.

Hedningernes tid

Den fulde betydning af Israels befrielse siden 1914 kan ses tydeligere ved at bemærke en forudsigelse fra Jesus, som i dag anerkendes af de fleste førende jøder som en fremtrædende lærer og profet. Han blev spurgt af sine disciple om slutningen på den nuværende tidsalder. En del af Jesu svar var: »Jerusalem vil blive trampet ned af hedningerne, indtil hedningernes tid er forbi.« (Lukas 21:24). På tidspunktet for denne profeti blev det jødiske folk, symbolsk benævnt »Jerusalem«, »trampede ned« af hedningerne, og dette skulle fortsætte, indtil »hedningernes tid« var forbi.

Samtidig med styrtet af Israels sidste konge i 606 f.Kr. forudsagde profeten Daniel, ved at fortolke en profetisk drøm, som Herren havde givet kongen af Babylon, en række af fire verdensmagter, begyndende med Babylon. Den anden af disse var Medo-Persien, den tredje var Grækenland og den fjerde var Rom. Opdelingen af det romerske imperium i de forskellige stater i Europa, som de eksisterede før 1914, blev vist ved statuens tæer. Daniel 2:31-45

Til kong Nebukadnezar sagde Daniel: »Himlens Gud har givet dig et rige, magt og styrke og herlighed.« (vers 37). Dette betyder ikke, at Nebukadnezar sad på Herrens trone, som det havde været tilfældet med Israels konger. Det betød blot, at fra da af, begyndende med Babylon, ville Guds ikke blande sig i de ikke-jødiske folkers herredømme over jorden, og at de ikke-jødiske folkers herredømme ville strække sig over selv Guds eget folk, israelitterne.

Dette skulle dog ikke fortsætte i al evighed. Daniels profeti påpegede, at det kun ville vare indtil det splittede Romerriges dage var forbi – »disse kongers dage«, som afbildet ved billedets tæer. (vers 44). Derefter ville himlens Gud oprette et rige eller en regering, der ville »bestå for evigt«. Dette er en henvisning til det længe lovede Messias' rige.

Den periode, som Jesus beskrev som »hedningernes tider«, er synkron med de »syv tider«, hvor Israel mistede sin nationale uafhængighed. Det betyder, at hedningernes tider også nåede deres profetiske ende i 1914. Bibelens tidsprofetier peger på den lille begyndelse af de begivenheder, de henviser til, snarere end deres afslutning. Første Verdenskrig, der begyndte i 1914, markerede begyndelsen på det fuldstændige fald af de splittede rester af det gamle Romerrige. Den førte også til Israels nationale suverænitet.

Nationen Israel er i dag et frit land. Israelitterne er ikke længere uden deres egen regering. Israel er en

nation blandt verdens nationer og ikke længere en vasalstat under Rom eller nogen anden ikke-jødiske magt. Det har en befolkning på over seks millioner jøder og kan prale af den tredje højeste levestandard i Asien. Det er blandt de førende lande i verden inden for mange områder. Nationen Israel er ikke uden sine vanskeligheder, da den har kæmpet i flere krige efter 1948 for at bevare sin frihed. På trods af dette er Israel fortsat et frit land og er endda blevet stærkere, til det punkt, hvor det nu betragtes som en af de mest magtfulde nationer i verden. De begivenheder, der førte til dette, begyndte ved afslutningen af de »syv tider«, som Moses forudsagde.

Mellemliggende begivenheder

Mange af israelitternes vigtige oplevelser som folk i perioden, hvor de opnåede frihed blandt nationerne, er også forudsagt i Bibelen. Et af de profetiske udtryk, der beskriver dette, er, at Gud ville »bringe deres fangenskab tilbage«. Dette udtryk forekommer i Joel 3:1,2, hvor Herren siger: »I de dage og på den tid, når jeg bringer Judas og Jerusalems fangenskab tilbage, vil jeg også samle alle nationer og føre dem ned i Josafats dal og der føre sag mod dem for mit folk og for min arv Israel, som de har spredt blandt nationerne og delt mit land.« Det er vigtigt at bemærke, at ordet »fangenskab« i dette skriftsted ifølge Strong's Concordance betyder »en tidligere tilstand af velstand«.

I vers 9-14 i dette kapitel forudsiges en krigslignende samling af de ikke-jødiske nationer, og »Josafats dal« beskrives som »beslutningens dal«. I denne samling af nationerne forberedes der en krig, hvor nationerne symbolsk set siges at smede deres »plovjern om til sværd« og deres »beskæresakser om til spyd«. Vi har set dette finde sted i den æra, der begyndte i 1914, og profetien påpeger, at det ville være i denne periode, at Herren ville »bringe tilbage« sit folks »fangenskab« eller tidligere velstand. Det har faktisk været Israels succes og deres relative velstand i denne periode, der har fået mange nationer til at samle sig mod dem.

Lige så slående er profetien, der nævner, at Herren ville have »en strid med nationerne« i forbindelse med sit folk og deres land. (Jeremias 25:31). Vers 2 i Joel 3 nævner delingen – eller opdelingen – af landet. Dette er også sket, for vi ved, at de ikke-jødiske nationer ikke levede op til løfterne i Balfour-erklæringen og løste stridighederne ved at begrænse Israel til mindre end halvdelen af det land, som Gud havde lovet. Selvom Israel har vundet noget af dette land tilbage, kontrollerer de stadig kun en del af det, som Gud gav dem. 1. Mosebog 13:14,15

»Frygt« og ikke »fred«

Andre profetier afslører også, at perioden med Israels genforening ville være fyldt med mange vanskeligheder. Jeremias skrev: "Dage kommer, siger Herren, hvor jeg vil bringe mit folk Israel og Juda

tilbage fra fangenskab, ... og jeg vil få dem til at vende tilbage til det land, jeg gav deres fædre, og de skal besidde det. ... For således siger Herren: Vi har hørt en rystende stemme, en stemme af frygt og ikke af fred. ... Ak, for den dag er stor, så ingen er som den; det er Jakobs trængselstid, men han vil blive frelst derfra." Jeremias 30:3-7

Betydningen af denne profeti er klar. Den understreger, at selv når tiden kom, hvor dette historiske folk skulle genoprettes i deres land, ville de opleve frygt og rysten - at det ikke umiddelbart ville blive en tid med fred og lykke for dem.

Til at begynde med var der stor glæde blandt jøderne over Balfour-erklæringen og dens efterfølgende gennemførelse ved et mandat fra Folkeforbundet. Dette mandat påtog sig at sikre israelitterne et hjem i deres forjættede land. På en meget konkret måde var begyndelsen på deres tilbagevenden fra deres lange fangenskab indledt.

Men ikke længe efter blev jøderne i Tyskland, Østrig og Polen bittert forfulgt af Hitlers regime. Dette blev mere og mere intens og fortsatte gennem hele 2. verdenskrig, hvor en næsten utænkelig holocaust fandt sted, hvor 6 millioner jøder blev dræbt, og utallige andre blev hjemløse.

I mellemtiden var døren til deres forjættede land lukket for yderligere indvandring på grund af arabisk modstand – lukket på et tidspunkt, hvor dette lidende

folk havde mere brug for et hjemland end nogensinde før. Det var virkelig "en rystende, frygtsom stemme", de hørte, og ikke en fredens stemme.

En anden profeti, der på en generel måde vidner om den samme usædvanlige kombination af omstændigheder, lyder: "Dage kommer, siger Herren, hvor man ikke længere vil sige: Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op af Egypten, men man vil sige: Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op af det nordlige land og ud af alle de lande, hvor han havde forvist dem. For jeg vil genindsætte dem i det land, jeg gav deres forfædre. Men nu vil jeg sende bud efter mange fiskere, siger Herren, og de vil fange dem. Derefter vil jeg sende bud efter mange jægere, og de vil jage dem." Jeremias 16:14-16

Denne profeti indikerer, at når tiden kom for israelitterne til at vende tilbage til deres land, ville der blive gjort en indsats for at få dem til at vende tilbage. Herren sagde, at han ville sende efter »fiskere« for at »fange dem«. Dette kan meget vel være blevet opfyldt af den zionistiske organisation, der blev grundlagt i 1896 af den afdøde Theodor Herzl. Fiskere bruger agn for at tiltrække fisk, og gennem mange år påpegede den zionistiske organisation, hvorfor jøder skulle rejse til deres land, og hvilke fordele det ville give dem, hvis de gjorde det.

Imidlertid blev ikke mange israelitter overtalt til at rejse til det forjættede land ved hjælp af denne

metode, selvom Herzl i dag er højt agtet i det moderne Israel. Et af de rørende syn der er mindegården til ære for Herzl. Stien af sten til hans grav symboliserer den jødiske stats fremskridt trin for trin. Herzls arbejde var ikke forgæves.

Profetien siger, at Herren også ville sende »jægere, og de vil jage dem«. Her antydes mere kraftfulde metoder. Blandt disse bør uden tvivl medregnes den bitre forfølgelse under Holocaust. Denne metode til forfølgelse blev mere og mere intens, indtil næsten alle de jøder i Europa, der ikke blev dræbt, længtes efter deres hjemland og var ivrige efter at rejse dertil, når muligheden bød sig.

En anden profeti, der er meget relevant i denne sammenhæng, lyder: "Så sandt jeg lever, siger Herren Gud, med mægtig hånd og udstrakt arm og med udgydt vrede vil jeg herske over jer: Og jeg vil føre jer ud fra folket og samle jer fra de lande, hvor I er spredt, med mægtig hånd og udstrakt arm og med udgydt vrede. Og jeg vil føre jer ud i ørkenen blandt folkeslagene.» Ezekiel 20:33-35

Der har været meget »vrede" i årene siden 1914 i forbindelse med israelitternes bestræbelser på at migrere fra de forskellige lande, hvor de har været bosiddende, og skabe sig et nyt hjem i det forjættede land. Som forudsagt befinder selv de, der er der, sig i »folkets ødemark« i den forstand, at de deler med alle jordens folk den nød og usikkerhed, der kendetegner

denne kaotiske tid i menneskehedens historie. De har endnu ikke fundet fred og sikkerhed.

Bragt tilbage fra sværdet

I kapitel 38 i Ezekiels profeti findes en skitse af de forhold, der vil herske i Israel, og som stadig ligger i fremtiden. Folket beskrives som værende i fred og boende trygt eller med tillid, efter at være blevet »bragt tilbage fra sværdet« (vers 8). I dag har Israel, som en nation blandt andre nationer i verden, opnået meget af sin nuværende status under krig og militære konflikter og er stadig afhængig af sin militære styrke for at opnå sikkerhed i denne krigstruede verden.

Ezekiels profeti afslører, at på et tidspunkt efter deres tilbagevenden til landet vil en aggressiv hær fra »nord«, under ledelse af en symbolsk figur ved navn »Gog« fra landet Magog, angribe israelitterne og true med at ødelægge dem. Profetien afslører, at når dette sker, vil Gud gribe ind på sit folks vegne og frelse dem fra deres fjender. Denne befrielse vil være så markant og så åbenlyst fra Herren, at det vil resultere i, at hans navn bliver »kendt i mange nationers øjne«. Ezekiel 38:2,14-23

Ved denne demonstration af Guds beskyttelse over dem vil israelitterne indse, at deres tilbagevenden til det lovede land er blevet gennemført ved Guds forsyn. Herren forudsagde: »Så vil jeg gøre mit hellige navn kendt blandt mit folk Israel« (Ezekiel 39:7). Fra dette tidspunkt vil israelitterne se til deres

Gud for vejledning i deres anliggender, og verden i almindelighed vil vide, at Gud har frelst sit folk, og at Messias hersker over dem.

Den nye konge

Da Israels sidste konge, Zedekias, blev væltet, sagde Herren: "Fjern diademmet og tag kronen af: Det vil ikke være som før: De ringe vil blive ophøjet, og de ophøjede vil blive ydmyget. Jeg vil vælte, vælte, vælte det: Kronen vil ikke blive genindsat, før den, som den retmæssigt tilhører, kommer; til ham vil jeg give den» (Ezekiel 21:25-27). Den, «som den retmæssigt tilhører", er Israels Messias, den næste, der skal sidde på Davids trone efter Zedekias' styrt.

Jesaja forudsagde Messias' fødsel og hans ophøjelse til hersker over Israel og verden. "For et barn er født til os, en søn er givet os. Regeringen vil hvile på hans skuldre. Og han vil blive kaldt: Vidunderlig Rådgiver, Mægtig Gud, Evig Fader, Fredsfyrste. Hans regering og dens fred vil aldrig ende. Han vil regere med retfærdighed og retfærdighed fra sin forfader Davids trone i al evighed. Den lidenskabelige forpligtelse fra Herren af himlens hære vil gøre dette muligt!". Esajas 9:6,7

Esajas profeterede videre om Messias og skrev: "En konge vil regere i retfærdighed, og fyrster vil herske i dom. Da vil dommen bo i ørkenen, og retfærdigheden forblive i det frugtbare land. Og retfærdighedens værk vil være fred, og

retfærdighedens virkning vil være ro og sikkerhed for evigt. Og mit folk vil bo i fredelige boliger og i sikre huse og i rolige hvilesteder.” Esajas 32:1,16-18

Hele Israel

Vores forståelse af den fremtidige velsignelse, som Israel og verden vil nyde, ville være langt fra den herlige virkelighed, der er beskrevet i Skriften, hvis disse velsignelser var begrænset til dem, der lever på det tidspunkt, hvor Messias indfører sit herredømme, eller til dem, der måtte blive født fra det tidspunkt og fremover. Guds løfter blev givet til hele Israel, til alle generationer af israelitter. Inkluderet i disse løfter er Theodor Herzl såvel som de tusinder af hans zionistiske medmennesker, der håbede og kæmpede for Israels genoprettelse i deres land, selvom de nu sover i døden.

Gennem alle de hundreder af trætte år med spredning var der ivrige, gudfrygtige jøder, der længtes efter og bad om Israels befrielse fra underkastelsen under de ikke-jødiske nationer. Klagemuren i Jerusalem er en levende påmindelse om den fortvivlelse, hvormed de ulykkelige israelitter udholdt deres frustrationer, mens de ventede på et tegn på, at deres Gud stadig elskede dem og i sin tid ville befri dem. Men også disse sover nu alle i døden.

Israels skæbne var ikke altid lykkelig, selv før spredningen. Der var tider, hvor nationen nød en vis velstand og fred, men andre tider, hvor den blev

udblødt af krig og undertrykkelse. Men Guds løfter om messianske velsignelser gjaldt også disse, og alligevel døde de uden tegn på, at de blev opfyldt.

Moses sagde til sin tids generation af israelitter: »Herren din Gud vil rejse en profet som mig op for dig blandt dine israelske brødre. Du skal lytte til ham.« (5. Mosebog 18:15). Dette er endnu et løfte om den kommende Messias. Men dem, det blev givet til, er alle døde. Men dette og andre messianske løfter vil blive opfyldt for dem og for hver generation af israelitterne, fordi de vil blive oprejst fra de døde.

Der er mange løfter, der forsikrer os om dette. I en bøn til Israels Gud sagde Moses, som det er nedskrevet af salmisten: »Du vender mennesker tilbage til støv og siger: Vend tilbage til støv, I dødelige!« (Salme 90:3). Herren sagde til profeten Daniel, at de, der »sover i jordens støv, vil vågne op« (Daniel 12:2). Genopstandelse til liv for alle israelitter er lovet i Ezekiel 16:55. Et løfte om, at børn vil blive vækket fra døden, er nedskrevet i Jeremias 31:15-17.

Om Messias' rige skrev profeten Esajas: "Derfor siger Herren, som forløste Abraham, til Jakobs efterkommere: Jakob skal ikke længere skamme sig, og deres ansigter skal ikke længere blegne. Når de ser deres børn, mine hænders værk, blandt sig, skal de hellige mit navn; de skal anerkende den Hellige Jakobs hellighed og frygte Israels Gud. De, der er vildfarne i ånden, vil få forståelse; de, der klager, vil modtage undervisning.» Esajas 29:22-24

Som alle medlemmer af det faldne og døende race blev Jakobs ansigt blegt af sygdom og alderdom, og han døde til sidst. Ifølge Esajas' profeti vil han imidlertid blive genoplivet og se sine »børn" i alle generationer frem til nutiden. Da vil hans ansigt ikke blive »blegt«, da det vil være den lovede tid med sundhed og evigt liv samt fred og sikkerhed for Jakob og alle israelitterne og for hele menneskeheden.

Israels fremtidige fyrster

I en allerede citeret profeti om Messias forudsagde Esajas: »En konge skal regere i retfærdighed, og fyrster skal herske i retfærdighed.« (Esajas 32:1). Salmisten profeterede, at Israels »fædre« ville blive »fyrster over hele jorden.« (Salmerne 45:16). Herren forudsagde: »Jeg vil genindsætte dine dommere som i begyndelsen og dine rådgivere som i starten; derefter vil du blive kaldt Retfærdighedens by, den trofaste by.« Esajas 1:26

I denne sidste profeti mindes israelitterne om de forskellige måder, Gud havde hersket over dem på. Først var der under Moses' ledelse hans assistenter, »rådgiverne«. Derefter fulgte en periode på 450 år, hvor de blev styret af dommere. Derefter fulgte kongernes periode. David oprettede sin regering i Jerusalem, som blev betragtet som deres hovedstad. I den messianske regering vil der være modstykker til rådgiverne og dommerne, som vil repræsentere kongen – Messias. Sammen vil disse fremover være Israels »retfærdighedens by, den trofaste by«.

De, der vil tjene som Israels »fyrster« og repræsentere Messias, vil være de gamle trofaste fra hver generation, der har vist sig værdige til denne store tillid, der vil blive lagt i dem. Fremtrædende blandt disse vil naturligvis være deres tidligere retfærdige ledere og profeter – deres »fædre«. Disse vil være særdeles kvalificerede til at repræsentere Messias! Der var den store lovgiver, Moses, der gav sit liv i tjeneste for sit folk. Der var også Daniel, der som hebraisk fange i Babylon tjente som premierminister.

I en sidste besked til Daniel sagde Herren: »Du skal gå din vej indtil enden. Du skal hvile, og så ved enden af dagene skal du genopstå for at modtage den arv, der er afsat til dig.« (Daniel 12:13). »Dagernes ende«, der henvises til her, er afslutningen på den lange periode med forfølgelse af Guds folk. Løftet er, at Daniel vil blive genoplivet og derefter indtage sin plads, utvivlsomt som en af Israels fyrster i den messianske regering.

Salmedigteren profeterede: »Gud hersker over hedningerne [nationerne]: Gud sidder på sin helligheds trone. Folkets fyrster er samlet, ja, Abrahams Guds folk, for jordens skjolde tilhører Gud; han er højt ophøjet.« (Salme 47:8, 9). Vi læser videre om »skjoldene« eller beskyttelsen af folket i det messianske rige: »De vil ikke skade eller ødelægge på hele mit hellige bjerg [rige], for jorden vil være fuld af kundskab om Herren, som vandet dækker havet.« Esajas 11:9

»På den dag,« fortsætter Esajas, "vil arvingen til Davids trone være et banner for frelse for hele verden. Nationerne vil samle sig om ham, og hans hvilested vil være herligt. På den dag vil Herren række sin hånd ud for anden gang for at bringe resten af sit folk tilbage – dem, der er tilbage i Assyrien, og fra Egypten, og fra Pathros, og fra Kush, og fra Elam, og fra Shinar, og fra Hamath, og fra havets øer. Han vil hejse et flag blandt nationerne og samle Israels landflygtige. Han vil samle Judas spredte folk fra jordens ender. Esajas 11:10-12

Antallet af israelitter, der nu er samlet i det land, som Gud har lovet dem, er kun en lille del af det samlede antal, som Herren til sidst vil genoprette. Skrifterne afslører nemlig, at Messias' regeringstid skal vare i tusind år. I løbet af denne periode vil, som vi har set, selv dem, der nu er fanget i døden, blive genoprettet til livet, både israelitter og ikke-jøder. Israels og verdens fremtid er uden tvivl strålende – lige så lys som Guds løfter!

Bekræftelse i Det Nye Testamente

For Jesu tilhængere er Det Nye Testamente en forklaring og en bekræftelse af Det Gamle Testamente, hvis første fem bøger udgør jødernes Torah. Det Nye Testamente præsenterer Jesus som den lovede Messias, den, der skulle sidde på Davids trone (Luk 1:31-33). Mens Jesus døde som verdens forløser, blev han oprejst fra de døde ved guddommelig kraft og bekræftede dermed vores tro

på alle Guds løfter om at genoplive de døde.
Apostlenes Gerninger 17:31

Grundlæggende for alle jøder er det løfte, Gud gav Abraham, om at gennem hans afkom ville »alle jordens slægter« blive velsignet (1. Mosebog 12:3; 22:15-18). Det Nye Testamente præsenterer Jesus som dette lovede »afkom« af velsignelse. Paulus skrev: »Til Abraham og hans afkom blev løfterne givet. Han siger ikke: «Til afkommet», som om der var mange, men som om der var ét: «Til dit afkom», som er Kristus.« Galaterbrevet 3:16

Det Nye Testamente forklarer, at Jesus, efter at have frelst verden ved sin død, ikke kun blev oprejst fra de døde, men også ophøjet til et liv på et højere plan end det menneskelige, så han nu, ligesom englene og ligesom universets store Skaber, er usynlig for menneskets øjne. Han vil således være verdens magtfulde, men usynlige hersker. Kolossenserbrevet 1:15; 1 Timoteusbrevet 1:17

I et brev til Kristi disciple skrev Paulus: „Alle I, som er døbt til Kristus, har iklædt jer Kristus. Der er hverken jøde eller græker, der er hverken slave eller fri, der er hverken mand eller kvinde, for I er alle ét i Kristus Jesus. Og hvis I tilhører Kristus, er I Abrahams afkom og arvinger ifølge løftet.“ Galaterbrevet 3:27-29

Dette betyder ganske enkelt, at de sande, selvopofrende tilhængere af Jesus vil blive belønnet

med det privilegium at få del i hans åndelige rige og sammen med ham tage del i arbejdet med at velsigne alle jordens familier, som lovet til Abraham. I Hebræerne 3:1-6 forklarer apostlen Paulus, at ligesom Moses var trofast over sit »hus«, så er der et andet »hus«, som Jesus er trofast over, og dem, der er i Jesu hus, er delagtige i en »himmelsk kaldelse«, hvilket betyder, at de skal være en del af Guds usynlige herskende hus.

I kapitel 11 i Hebræerbrevet henleder apostlen Paulus yderligere opmærksomhed på begge grupper. Han nævner mange af de gamle trofaste og skitserer nogle af de trængsler, de udholdt for at blive værdige til en »bedre opstandelse« (vers 35). Til dette tilføjer han, at »de uden os [fra det åndelige hus] ikke skulle blive fuldkomne« (vers 40). Selvom de gamle trofaste tjenere af Gud først beviste deres hengivenhed og deres værdighed til at tjene i det messianske rige, må de vente i dødens søvn på fuldendelsen af Abrahams åndelige »afkom«, før de oprejses til livets fuldkommenhed for at begynde deres arbejde som »fyrster over hele jorden«.

Det jordiske »afkom« består hovedsageligt af Abrahams naturlige efterkommere, mens det åndelige afkom vil bestå af både jøder og ikke-jøder. Denne mulighed blev faktisk først givet udelukkende til Israels folk, og efter deres afvisning af Jesus blev den udvidet til andre.

Den vigtigste forudsætning for dem, der vil tjene i en eller anden funktion i det messianske rige, er hjertets hengivenhed til Herren, en loyalitet over for de guddommelige principper om retfærdighed, som de ville være villige til at dø for, hvis de blev bedt om det. Dette var et kendetegn for alle de gamle værdige. Det gjaldt for Jesus, og det gælder for alle hans trofaste tilhængere.

Oprettelsen af riget

Vi kan kun forstå Bibelens lære klart ved at overveje og tro på dens mange løfter om de dødes opstandelse. Hvis vores tro kan holde fast i disse løfter og tro på dem, så har Bibelen et budskab om sikkerhed og trøst til os. Dette gælder især dens profetier om oprettelsen af og arbejdet i det messianske rige.

For at riget kunne blive en realitet, var det først nødvendigt, at Jesus opstod fra de døde, for han skal være den øverste hersker i det rige. Derefter skal, som Det Nye Testamente afslører, også de, der skal dele med ham i rigets åndelige fase, opstå fra de døde. I hver generation fra Jesu tid indtil nu har nogle bevist deres værdighed til en så høj ære. Om denne gruppe læser vi: „Salig og hellig er den, der har del i den første opstandelse: ... de skal være Guds og Kristi præster og regere med ham i tusind år.“ Åbenbaringen 20:6

Derefter skal, som vi allerede har bemærket, de gamle værdige, som vil være de menneskelige repræsentanter for den guddommelige Kristus, også opstå fra de døde. Jesus vidnede om disse: "Jeg siger jer, at mange vil komme fra øst og vest og sætte sig til bords med Abraham, Isak og Jakob i himmelriget." (Mattæus 8:11). Lukas tilføjer i sin beretning om dette "alle profeterne" og forklarer, at folket vil komme fra nord, syd, øst og vest og sætte sig til bords foran disse som deres lærere "i Guds rige". Lukas 13:28,29

Rigets funktion

Sådan vil Messias' rige være indrettet, hvor han vil være den guddommeligt udpegede hersker – kongen. Den generation af israelitter, der er samlet i deres land, og som lever, når det store mirakel med guddommelig indgriben til deres beskyttelse finder sted, vil være de første, der får mulighed for at modtage velsignelser under det gavnlige styre i dette messianske rige. De, der viser deres loyalitet over for det nye regime, vil samarbejde om at udbrede dets velsignelser ved deres eksempel på lydighed.

En profeti om dette lyder: "Det skal ske, at ligesom I var en forbandelse blandt hedningerne, o Judas hus og Israels hus Israel, så vil jeg frelse jer, og I vil blive en velsignelse: Frygt ikke, men lad jeres hænder være stærke. Dette siger den Almægtige Herre: Ligesom jeg havde besluttet at bringe ulykke over jer og ikke viste nogen barmhjertighed, da jeres forfædre

vrede mig, siger den Almægtige Herre, så har jeg nu besluttet at gøre godt igen mod Jerusalem og Juda. Vær ikke bange. Dette er, hvad I skal gøre: Tal sandt til hinanden og afsige retfærdige og sunde domme i jeres domstole; planlæg ikke ondt mod hinanden, og elsk ikke at sværge falsk. Jeg hader alt dette, siger Herren. Zakarias 8:13-17

De guddommelige principper for retfærdighed, der her er fastsat, og som israelitterne skal overholde og adlyde for at modtage Messias' velsignelser, skal også overholdes af alle nationers folk, så også de kan modtage rigets velsignelser. De, der gør det, vil blive velsignet og vil ligeledes få privilegiet at samarbejde i det store velsignelsesprojekt, som i sidste ende vil blive udvidet til at omfatte »alle jordens slægter«.

I Guds billede

En anden dyrebar løfte om riget lyder: "Dage kommer, siger Herren, da jeg vil indgå en ny pagt med Israels folk og med Judas folk. Den vil ikke være som den pagt, jeg indgik med deres forfædre, da jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Egypten, for de brød min pagt, skønt jeg var deres ægtemand, siger Herren. Dette er den pagt, jeg vil indgå med Israels folk efter den tid, siger Herren. Jeg vil lægge min lov i deres sind og skrive den i deres hjerter. Jeg vil være deres Gud, og de vil være mit folk. De vil ikke længere undervise deres naboer eller sige til hinanden: »Kend Herren«, for de vil alle kende mig, fra den mindste til den største, siger Herren. For jeg

vil tilgive deres ondskab og ikke længere huske deres synder. Jeremias 31:31-34

Et centralt element i denne profeti er løftet om, at Gud vil lægge sin lov i sit folks sind og skrive den i deres hjerter. Vi tror, at dette beskriver menneskets tilstand i Guds billede. Det var således, at Adam blev skabt, og Guds løfte er, at mennesket gennem det messianske rige skal genoprettes til denne tilstand af fuldkommenhed og fællesskab med Gud.

Da mennesket oprindeligt blev skabt, fik det herredømme over jorden. (1 Mos 1:27,28). Dette herredømme skal også genoprettes. Jesus forsikrede os om dette i en af sine lignelser. Han skildrede, hvordan mennesker fra alle nationer blev dømt, hvor nogle viste gedelignende dispositioner, mens andre var som får. Til disse får vil det blive sagt: »Kom, I min Faders velsignede, og arve det rige, der er forberedt for jer siden verdens grundlæggelse.« Mattæus 25:34

En undersøgelse af denne lignelse viser, at den karakteregenskab, der er nødvendig for at arve det oprindelige herredømme, der blev givet mennesket, vil være en uselvisk interesse for andre. Selviskhed har været en ødelæggende plage for menneskeheden gennem alle århundreder af det faldne menneskes erfaring. Under det messianske riges ordninger vil kærlighed erstatte selviskhed. Da vil den fulde betydning af den lov, som Gud gav det gamle Israel gennem Moses, blive anerkendt og accepteret som livets regel for hele menneskeheden.

Moses gav denne lov sin sande betydning, da han sagde "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke" og "Du skal elske din næste som dig selv." 5 Mosebog 6:5; 3 Mosebog 19:18

Med en sådan retfærdighedsstandard som det ledende princip i alle menneskers liv, efter at de er blevet frelst fra arvesynden og genoprettet til et fuldkomment liv, hvilken herlig plads vil denne jord da være! I overensstemmelse med Guds standarder vil de, der nægter at adlyde og samarbejde, efter at have fået tilstrækkelig tid til at reagere positivt på rigets ordninger, ikke få lov til at leve, for døden vil fortsat være straffen for bevidst synd. Det betyder, at der ikke vil være noget, der kan ødelægge det genoprettede menneskeslags lykke. Apostlenes Gerninger 3:22,23

Selvom mange af de vidunderlige messianske rigsløfter i første omgang er givet til israelitterne, forsikrer Bibelen os om, at de også vil blive opfyldt for alle nationers folk, for Israel blev brugt af Gud som en prototype for verden. Israelitterne, der er samlet i deres forjættede land, vil få den første mulighed for at nyde velsignelserne, men hele menneskeheden er omfattet af vores Guds barmhjertighed og kærlighed.

Genoprettelse af alle ting

Alle Guds profeter var veltalende i deres forudsigelser om velsignelser, der ville komme både

jøder og ikke-jøder gennem Messias' rige. I Det Nye Testamente beskriver apostlen Peter den periode, hvor disse profetier vil blive opfyldt, som »tider med genoprettelse af alle ting«, som, tilføjer han, »Gud har talt gennem munden på alle sine hellige profeter siden verdens begyndelse«. Apostlenes Gerninger 3:20,21

Da Peter således sammenfattede betydningen af det forenede profetiske vidnesbyrd om Messias' riges velsignelser, talte han til et jødisk publikum, så han tilføjede: "I er profeternes børn og af den pagt, som Gud sluttede med jeres fædre, da han sagde til Abraham: 'I dit afkom skal alle jordens slægter velsignes.

Her forklarer Peter, at Guds løfte til Abraham om at velsigne alle jordens slægter skal opfyldes ved »genoprettelsen« af alle ting. Vi ved, at Gud bekræftede sit løfte til fader Abraham ved sin ed, og Peter fortæller os, at han også bekræftede det ved vidnesbyrdet fra alle sine hellige profeter.

Genoprettelse betyder tilbageførsel til en tidligere tilstand, og det vigtigste, der skal genoprettes for menneskene, er livet. Fordi de overtrådte den guddommelige lov, mistede vores første forældre privilegiet at leve for evigt, og deres børn blev født ufuldkomne og dødelige. Synd og død har siden da fortsat hersket over jorden og forårsaget utallige sorger og lidelser blandt alle nationers folk.

Profeten David skrev om denne lange periode med menneskelig lidelse og beskrev den som en nat med gråd. Som Guds profet tilføjede David imidlertid den gode nyhed, at »glæden kommer om morgenen«. (Salme 30:5). Med andre ord vil syndens og dødens plage ikke vare evigt.

Esajas, en anden af Guds hellige profeter, beskrev den fremtidige »tid med genoprettelse« som en dag, hvor verdens indbyggere ikke længere ville sige, at de var syge. (Esajas 33:24). Esajas skrev også, at blinde øjne ville blive åbnet, og døve ører ville blive åbnet. (Esajas 35:5). Desuden skrev han, at folket ville bygge huse og bo i dem, plante vinmarker og spise frugten af dem. Esajas 65:21,22

Israels og verdens fremtid er sandelig lys. Jorden skal fyldes med Herrens herlighed. (Habakuk 2:14). Der vil ikke længere være krig eller frygt for krig. Alle vil være økonomisk og kulturelt sikret, som symboliseret i profetien om, at alle skal bo under deres eget vinstok og figentræ. Mika 4:1-4

Det endelige og herlige resultat af denne verdensregerings styre vil være fred mellem Gud og mennesket og blandt mennesker, hvor Skaberens retfærdige love respekteres og adlydes af hele menneskeheden. Profeten David forudsagde dette på en veltalende måde. Vi citerer:

”Sandheden springer frem af jorden, og retfærdigheden smiler ned fra himlen. Ja, Herren

udgyder sine velsignelser. Vores land vil give sin rigelige høst. Retfærdigheden går som en herold foran ham og bereder vejen for hans skridt.”
Salmerne 85:11-13